

РЕШЕНИЕ

№ 3217

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1150** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от С. Д. С., чрез пълномощника му адв. И. С., срещу Решение № 124 от 08.01.2020 г., постановено по адм. д. № 10390/2018 г. от Административен съд София – град, I – во отделение, 5 състав.

Жалбата е мотивирана с отменителни основания по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК.

Искането до съда е за отмяната на съдебния акт и решаване на спора по същество.

Претендира присъждане на направените по делото разноски.

По време на проведеното по делото открито заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез юрисконсулт М. оспорва жалбата. В писмен отговори поддържа становище за неоснователност на касационната жалба. Посочва, че изпълнението за изискванията от 4 кв. м. жилищна площ е отложено за 01.01.2019 г., съгласно пар. 13 от ПЗР на ЗИНЗС, а исковият период е през 2018 г., както и че престоят е бил с кратка продължителност – около два месеца и половина.

Процесуалният представител на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

При анализа на събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени

доказателства, 5 състав на АССГ обосновано е приел, че предявеният от г – н С. иск за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди за претърпени от него неимуществени вреди от нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, е неоснователен и го е отхвърлил. За да обоснове този извод, първоинстанционният съд е изяснил релевантните за исковата претенция факти, обсъдил е доказателствата, становищата на страните и приложимата правна уредба, като е приел, че исковата претенция за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, е неоснователна.

Настоящата инстанция, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото, намери за установено следното:

Касационната жалба е депозирана в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Производството пред АССГ е образувано по предявения от С. Д. С. иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) за заплащане на обезщетение в размер на 5 000 лв. за причинени неимуществени вреди (липса на достатъчно жилищна площ в килията, лоши битови условия в спалните, липса на климатизация, както и наличието на гризачи, хлебарки и дървеници), понесени в периода от 11.07.2018 г. до 03.10.2018 г. в резултат на нарушение на чл. 3 ЗИНЗС. С молба от 11.11.2019 г. уточнил, че претендира лихва в размер на 118,06 лв. за периода от 11.07.2018 г. до 03.10.2018 г., както и законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 04.10.2018 г. до окончателното плащане на сумата и направените разноски по делото.

Съдът е приел иска за неоснователен и недоказан и го е отхвърлил. За да постанови този резултат, съдът е посочил, че по делото не са установени незаконосъобразни действия или бездействия на затворническата администрация в исковия период, от които да произтичат твърденията за причинени неимуществени вреди.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав на АССГ счита, че не е налице твърдяната от касационния жалбоподател неправилност на обжалваното решение, основана на нарушение на приложимия материален закон и необоснованост. Въз основа на събраните по делото доказателства в обжалваното решение е правилен извода на първоинстанционния съд за неоснователност на предявения иск, при неустановяване на сочените в исковата молба обстоятелства, от които ищеца извежда причинени неимуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода или задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения по чл. 3, който в своята ал. 1 предвижда, че тези лица не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод извършване на административна дейност. Според чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС в случаите по ал. 1

настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Законът забранява осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и унижително отношение и задължава държавата да им осигури от една страна, условия за изтърпяване на наложено им наказание, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга - начинът и методът на изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането, и от трета - като се има предвид практическите нужди на задържането, тяхното здравословно и физическо състояние да е изтърпявал наказание в неблагоприятни условия, рефлектиращи по посочения в исквата молба начин върху душевното му състояние.

Не е спорно, че С. Д. С., изтърпява първоначално наказание лишаване от свобода в рамките на 6 месеца, като впоследствие по друго дело е осъден на още 8 месеца лишаване от свобода, видно от приложената справка (стр. 5б), с начало на наказанието от 11.07.2018 г.

Предявеният иск се основава на твърденията за лоши и нехигиенични условия в килията, в която е настанен от 11.07.2018 г. и най-вече липсата на достатъчно жилищна площ. В съответствие с доказателствата по делото първоинстанционния съд е направил извод, че не е налице бездействие по отношение на битовите условия в иския период: - При постъпване в затвора е настанен в 5 група, в спално помещение № 11 с площ от 13,20 кв. м. без санитарния възел и 16 кв. м. с него. Видно от докладна записка от ИСДВР, спалното помещение № 11 се състои от две помещения, едното от 8 кв. м., а другото 6 кв. м., отделно баня и тоалетна с размер 2 кв. м. Банята има прозорец, както и в спалното помещение, откъдето влиза естествена дневна светлина. В санитарния възел има постоянно течаща топла и студена вода. В спалното помещение от 8 кв. м. са общо 4 лишени от свобода, като в последствие един се е преместил, а в това с 6 кв. м. са двама лишени от свобода. Освен това в саморъчно подписана декларация, касаторът е заявил, че няма претенции за квадратурата, както и че не желае да се премести другаде, където биха му осигурили достатъчно жилищна площ. От справките и докладните записки се установява, че за процесния период е извършено двукратно пръскане против вредители. За изясняване на фактите по делото, първоинстанционният съд е провел разпит на свидетел, който е бил настанен в същото спално помещение № 11, където е бил настанен и ищеца. В килията са били 6 човека, като впоследствие един се преместил. Има общо 3 двойни легла, тип вишки, маса и шкафче. Прозорците се отварят и има свеж въздух. Има топла и студена вода в килията и санитарен възел. Почистването се извършва от лишените от свобода. В килията се пръска против вредители, но няма ефект и има дървеници и хлебарки. Според свидетеля ищецът С. се оплаквал от мърсотията, дървениците, както и от лични проблеми със съпругата си. На всички в килията било тясно.

Съдът не споделя твърдението в жалбата за липсата на достатъчен приток на слънчева светлина и възможност за проветряване на в местата за лишаване от свобода. От доказателствата по делото се установи, че в килията има прозорец, който е приблизително 1 кв. м., който се отваря свободно по преценка на лишените от свобода.

От представено психологическо становище на С., е установено, че се е чувствал добре в групата и не е имал проблеми в килията си, в която е бил настанен с трима свои братовчеди, с които си помагали. Във връзка с това обстоятелство, съдът правилно е достигнал до извода, че е настанен в затвора в емоционално приятна среда, сред свои

роднини, като го притеснявали единствено външни фактори извън затвора, а именно болест на майка му.

Хигиената в помещението е задължение и изцяло зависи от поведението на ищеца. Самият той посочва, че са разполагали с един сапун месечно на човек и пералня машина веднъж седмично. Освен това в закона не е предвидено задължение за осигуряване на средства за лична хигиена на лишените от свобода в определено количество и при желание могат да си осигурят и повече за собствена сметка.

С оглед на гореизложеното касационната инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и не са налице сочените в касационната жалба основания за отмяната му, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. първо АПК, АССГ, XXIII състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 124 от 08.01.2020 г., постановено по адм. д. № 10390/2018 г. от АССГ, Първо отделение, 5 състав.

Решението е окончателно.